

Herois ha guanyat la Biennial de Miami d'arquitectura. Tinc poc interès a valorar-ne el resultat arquitectònic, perquè seria tan sols una opinió més, però la polèmica que han generat els canvis m'han fet pensar en l'impacte de les transformacions urbanístiques sobre l'esperit de la gent. En definitiva, les noves formes han esborrat els espais anteriors, que eren plens de vivències i records, eren el paisatge emocional de la població. Sospito que això és el que hi ha de fons en moltes de les crítiques, i m'imagino que no és un fenomen nou. El trasbals és habitual quan s'intervé en l'entorn, tenim indicis que això ha passat sempre; per tant, doncs, cal esperar que passin anys i els nous espais es consolidin socialment.

Estudis universitaris a la Cerdanya

| Aquí dalt, moltes de les propostes dels governants generen escepticisme, i aquesta també; és llàstima. Recentment s'han reunit a la Cerdanya representants de les universitats de Vic i Tolosa de Llenguadoc amb alcaldes i autoritats locals. Junts han llançat la idea d'impulsar la creació d'estudis universitaris a la comarca. És una bona idea. És absolutament necessari per a l'equilibri poblacional d'aquesta zona evitar la sagnia que representa la pèrdua dels actius joves a través dels estudis i les oportunitats laborals que els ofereix la ciutat. Cal generar opcions de vinculació amb el territori i una de les claus és, potser, crear estudis universitaris relacionats amb les activitats econòmiques de la mateixa comarca.

I no es tracta només d'una qüestió de futur laboral. La gent jove és molt activa socialment i cultural, i la seva presència o absència es nota de seguida en el pols de la comunitat. Cap territori es pot permetre el luxe de perdre la seva saba jove.

ACN

Barcelona-Pirineus i un somriure

Pel carrer, escepticisme i rialles per sota el nas. Oficialment, la gran oportunitat a la qual tots ens hem de sumar per si de cas la cosa anés de debò. I per escombrar cap a casa i acabar de convèncer, el gran argument: les infraestructures. El túnel de Toses, el desdoblament de l'Eix del Llobregat, la millora de la línia Puigcerdà-Barcelona... Però, i jo em pregunto, ¿no és primer el país que l'anècdota, el model que la circumstància? I després, si no arriba mai l'excusa olímpica, ¿vol dir que la comarca es quedarà sense tot plegat?

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

El museu, obra de la seu

| Vivim uns temps frenètics, diuen. Tanmateix, ningú no ho diria davant les portes encara closes del nou museu etnogràfic de Ripoll. Fa gairebé deu anys que l'antic va ser clausurat, però tot un seguit d'entrebancs com ara el parsimoniós desallotjament del casal on s'ubicaria la nova proposta museística, o bé la previsible aparició de la muralla que deturaria els treballs, han anat postergant-ne la inauguració. Sembla ser, però, que l'heterogeni arsenal d'objectes que dormita a l'obagor de les caixes aviat recobrarà la vida i ens farà possible el viatge al passat.

Recuperarem finalment velles escenografies de somni: el món dels pastors, l'univers de la forja, la indústria de les armes... Reviurem un temps esvaït i percebrem el pòsit màgic que tenen les coses per als ulls que saben desentranar-les. Avesats a recollir impressions a dojo, ens costa deturar-nos a contemplar amb mirada assossegada, atènyer el llenguatge silent de les coses.

Entusiasmat per la imminent obertura del nou museu, voldria tanmateix deixar-me endur uns instants per la nostàlgia i retre homenatge als folkloristes engrescats que van concebre aquell primer museu que, després d'una esgotadora escala de cargol, descabdellava el seu tresor. L'embranchida del tèxtil els va fer adonar que hi havia un món que aviat desapareixeria i van anar arreplegant tot un munt de coses que, parafrasejant Borges, ens serveixen cegament i perduraran més enllà del nostre oblit.

Al cor li calen aortes

| Un tema recurrent a tot el Ripollès és el de les comunicacions, que retorna obstinadament com una cançó enfadada. No som de mena estàtica com la gent d'abans, ens belluguem constantment i volem sobretot no perdre temps. Sortosament, amb totes les seves precarietats, hem mantingut la línia de tren, el túnel de Collabós ens ha apropiat la Garrotxa, ens ha vertebrat amb la nostra capital i ens fa molt accessible la costa, mentre que aviat podrem viatjar a Osona en un sospir.

Però hi ha indrets que romanen impracticables. Quanta gent no ha visitat mai Prats, que rau només a mitja hora de Molló i que et permet accedir a un indret amb moltes similituds però també amb divergències que generarien una dialèctica profitosa? Que distant que veiem la Cerdanya, tot i que ens queda, quilomètricament parlant, més a prop que Granollers! Quina relació tenim amb els bergadans, tan propers i tan llunyans alhora? Connectats amb gent dels antípodes, no coneixem els nostres veïns de replà! Ah, si poguéssim combatre plegats els esculls, compartir junts projectes i esperances, aplegar forces per abastar impossibles!

